

HOOFDSTUK 1

Ik spring zo ver als ik kan. De tijd lijkt stil te staan en de zee strekt zich oneindig ver voor me uit. De horizon is een vage lijn tussen het blauwe water en de blauwe lucht. Er is geen wolk te zien. Helder zonlicht weerkaatst in duizenden schitteringen van de golven.

Ik sluit mijn ogen en op dat moment merk ik hoe de zwaartekracht aan mijn lichaam trekt. Een harde ruis vult mijn oren en ik hap verschrikt naar adem.

Ik val.

Ik ga dood.

Nee.

Wacht.

Ik weet wat ik moet doen.

‘Armen tegen je lichaam klemmen en benen tegen elkaar duwen.’ Ik hoor het Kapitein Dimitris weer zeggen. Hij heeft het zelfs een paar keer herhaald tot hij zeker wist dat we het goed hadden begrepen.

Ik trek mijn benen samen en wijs met mijn tenen naar beneden.

In een oogwenk ben ik bij het water. Daar is de klap.

Het water is harder dan ik dacht.

Ik torpedeer naar beneden en zak de diepte in. Ik schrik van de kou en vecht met mijn armen en benen om weer boven te komen. Ik ben omringd door luchtbellens en heel eventjes ben

ik bang dat ik voor altijd blijf zakken, de donkere diepte in.

En dan ben ik weer boven. Aan de oppervlakte is het water lekker warm en de zon straalt op mijn gezicht. Ik adem diep in en draai een rondje zodat ik weet waar ik ben. Ik zie onze zeilboot. Op het dek staat mijn moeder. Ze steekt een arm omhoog. Ik zwaai terug en zwem naar haar toe.

Aan de achterkant van de boot hangt een net in het water en ik klauter omhoog. Na drie dagen zeilen en zwemmen doe ik dat inmiddels zo geoefend als een aap.

‘Held!’ Mijn moeder komt aanlopen met een handdoek. ‘Jij durft ook echt alles.’

Ik moet glimlachen als ik de trots in haar stem hoor. ‘Nou, jij hebt het toch ook net gedaan,’ zeg ik. ‘Met een duik en salto zelfs. Ik sprong alleen maar.’

Mijn moeder haalt een hand door mijn haar. ‘Dat deed ik ook de eerste keer. En toen was ik ouder dan jij nu bent.’

Ik droog me snel af en trek een t-shirt aan. ‘Heb je het gefilmd?’ vraag ik als we naar het voordek lopen.

Mijn moeder knikt. ‘Ik stuur het je zo, we hebben weer bereik.’ Ze zet een hand boven haar ogen en tuurt naar de klif. ‘Yasmina zal inmiddels wel boven zijn.’ Ze klinkt een beetje nerveus.

Ik ren snel naar de kajuit en pak mijn telefoon uit een van de hoge kastjes boven de zitbank. Drie berichtjes van Mo en een gemiste oproep van mijn vader.

‘Je moet papa bellen,’ zegt mijn moeder als ik weer naast haar sta.

Ik knik.

‘Echt doen, hoor, dat heeft hij gevraagd. Hij is zo bij oma.’

Shit, dat is waar ook. Oma wil me spreken. Ik zucht en mijn moeder moet zachtjes lachen.

‘Doe het nou maar gewoon. Ik heb geen idee wat die oude gek met je wil bespreken, maar dan ben je er tenminste vanaf.’

Ik knik en zie ondertussen dat een meisje in een zwart badpak aan de rand van de hoge rotswand gaat staan.

‘Daar is Yasmina,’ roep ik. ‘Ze gaat springen.’

Zelfs van deze afstand valt het op dat de ademhaling van mijn buurmeisje als een dolle tekeergaat. Met heel kleine pasjes schuifelt ze naar voren tot ze precies aan de rand komt te staan. De bovenkant van de klif helt schuin over het water, dus eigenlijk kan er niks gebeuren als je zou vallen.

Ik vind het super dapper van Yasmina. De klif is echt hoog en toen we vorig jaar naar de Efteling gingen, durfde ze in geen enkele achtbaan. Ze ging op een bankje zitten tot haar tweelingbroer en ik klaar waren.

‘Springen, Yas!’ roep ik zo hard mogelijk. Volgens mij kan ze me niet horen, maar ze kijkt wel onze kant op. Ik hoop niet dat het door mij komt, maar ze raakt duidelijk haar balans kwijt en zwaait wild met haar armen om niet te vallen.

Mijn moeder slaat een hand voor haar mond. ‘Niet vallen,’ zegt ze gespannen.

Het is duidelijk dat Yasmina twijfelt. Ze kijkt een paar keer over haar schouder en doet dan een stap naar achteren.

‘Kom op, wees niet zo’n slapjanus,’ zeg ik hardop.

Mijn moeder slaat met haar vlakke hand tegen de achterkant van mijn hoofd. ‘Dat mag je niet zeggen. Ze is geen slapjanus. Ze heeft je leven gered op Lesbos.’

‘Sorry,’ mompel ik.

Yasmina blijft maar stilstaan en ik kijk snel op mijn telefoon naar de drie berichtjes van Mo. We hebben al zo lang geen bereik gehad dat hij zich vast afvraagt of er iets aan de hand is. Ik lees het eerste berichtje van mijn beste vriend.

Alex. Hoe is het op de boot?
En met mijn zus? Ik moet je iets vertellen, app terug als je dit ziet 🙄

Het appje is twee dagen oud, en de andere twee zijn alleen maar vraagtekens. Ik kijk even naar de klif, maar Yasmina is nog steeds aan het dralen.

Ik typ snel dat we eindelijk bereik hebben en dat ik later alles zal vertellen over onze zeiltocht.

Ik moet grinniken. Er valt eigenlijk niet heel veel te vertellen. We hebben niks anders gedaan dan zeilen of zwemmen en op het strand liggen niksen. Overmorgen is het alweer voorbij en gaan we naar huis. Toch voelt het alsof we heel lang weg zijn geweest, vooral omdat de dagen daarvoor zo heftig waren. Als je door een gestoorde sekte bent opgesloten in een ondergronds drugslaboratorium dan is een rustige zeiltocht een ideale afsluiter. Ik moet bijna lachen hoe gek dat klinkt, maar dan grijpt mijn moeder mijn arm beet.

‘Ze gaat springen,’ sist ze. Haar nagels prikken in mijn huid. Zonder na te denken zet ik de camera van mijn telefoon aan en begin te filmen.

Yasmina staat weer op het uiterste randje van de klif en steekt haar armen naar voren. Gaat ze duiken? We schrikken er beiden van. ‘Doe het niet,’ hoor ik mijn moeder mompelen.

Yasmina zet zich af en met een langgerekte gil springt ze naar beneden. Ik denk dat een volle vuilniszak nog sierlijker door de lucht zou vallen dan mijn twaalfjarige buurmeisje. Met haar armen maait ze wild om zich heen alsof ze iets probeert te grijpen wat voor haar hangt. Haar zwarte krullen raken los en wapperen in een kluwen om haar hoofd.

Met een enorme smak raakt Yasmina het water. Ze wist net op tijd haar trappelende benen samen te krijgen, maar dit moet pijn doen.

Dit moet heel erg pijn doen.

Mijn moeder en ik wachten ademloos op een teken van leven. De zee is kalm, er is bijna geen geluid te horen. Hoeveel tellen is ze nu onder water?

Dan breekt het hoofd van Yasmina door het water heen. Ik zoom in met mijn camera. Ze ziet eruit als een verzopen kat en ze proest het uit.

‘Gaat het?’ schreeuwt mijn moeder terwijl ze over de reling leunt.

Yasmina steekt langzaam haar duim omhoog en zwemt dan heel voorzichtig onze kant op. Ik zet mijn camera snel uit en open mijn chatgesprek met Mo, tik op het plusje om een filmpje toe te voegen en druk op *verzenden*.

Ik zie aan de blauwe vinkjes dat Mo online is.

Een minuut en tien seconden later heb ik een nieuw berichtje.

hahahahahahahahahahaha
hahahahahahahahahahaha

Ik stuur meteen een berichtje terug.

Wel knap dat ze het durfde...

Ja 👍

Ik kijk op. Ik moet nog glimlachen om de berichtjes van Mo, maar als ik Yasmina dicht bij de boot zie zwemmen trekt een ongemakkelijk voorgevoel mijn maag samen. Ik typ heel snel een nieuw berichtje.

Delete het filmpje, Mo, please aan niemand laten zien

Ik kan zien dat Mo een antwoord typt, maar het duurt best lang.

Ik vloek zachtjes als ik het antwoord van Mo lees. Yasmina gaat me echt doodmaken. Ik had dit filmpje nooit naar hem moeten sturen.

Wanneer zijn jullie terug?
Morgen?

Overmorgen. Weet niet hoe laat

Is het gaaf op de boot?

Ik stuur Mo een aantal foto's van de zeilboot. Toen we op Lesbos aan boord gingen, bleek dat we de enige passagiers waren. Om echt met het schip te kunnen zeilen heb je blijkbaar meer dan zeven mensen nodig, dus we zijn vooral op de motor van eiland naar eiland gehopt. Veel tijd om te chillen dus, en daardoor heb ik meer foto's gemaakt dan ik normaal zou doen.

Terwijl ik door mijn foto's scrol, hoor ik hoe mijn moeder naar achteren loopt om Yasmina te helpen met de ladder. Ik delete een paar mislukte foto's en sjok dan achter mijn moeder aan. Bij het achterdek zie ik dat Yasmina op de houten vlonder is gaan zitten. Haar gezicht is vertrokken van de pijn. Mijn moeder heeft een handdoek gepakt en legt die om haar schouders.

'Gaat het?' vraag ik geschrokken. Ik blijf op een afstandje staan.

Yasmina draait haar hoofd met moeite naar me toe en probeert te glimlachen. 'Ik dacht even dat ik dood was, dus wat dat betreft valt het mee.'

Ik grijns. 'Echt stoer dat je het hebt gedaan,' zeg ik en ik steek een duim omhoog.

'Thanks.' Yasmina begint haar krullen te drogen met een punt van de handdoek.

'Kan je wat drinken halen, Alex?' vraagt mijn moeder.

Ik knik.

'En mijn telefoon!' roept Yasmina als ik net ben omgedraaid.

Ik loop naar de kajuit en pak een blikje cola en Yasmina's telefoon.

'Wat fijn dat we weer bereik hebben.' Ik kijk terwijl Yasmina haar telefoon ontgrendelt. 'Wat zegt Mo allemaal?' mompelt ze.

Hier was ik al bang voor. Ik moet opeens heel erg zweten en probeer zo zachtjes mogelijk achteruit te lopen. Yasmina fronst. Uit haar telefoon komt het geluid van een luide plons.

Het blikje cola vliegt rakelings langs mijn hoofd en verdwijnt met een plons in het blauwe water.

'Alex. De. Zwart,' gromt mijn moeder op haar meest dreigende toon. 'Hoe dúrf je?'

In mijn haast om weg te komen struikel ik over een luik en knal met mijn knie tegen de houten reling. Kermend van de pijn strompel ik naar het voordek.

HOOFDSTUK 2

Op een schaal van nul tot heel dom was het sturen van het filmpje van Yasmina naar Mo best wel heel dom...

Ik zucht en schuif met mijn benen ongemakkelijk heen en weer. Yasmina en mijn moeder waren zo boos dat ik maar op het voordek ben gaan zitten. Het ligt hier vol met rollen touw en een paar oude autobanden die als boeien worden gebruikt, dus het is niet zo'n fijne plek.

De wind waait door mijn haren en ik leun naar achteren tegen een houten ton. Omdat de motor helemaal achter in het schip zit, is het hier eigenlijk best stil. Ik doezel een beetje weg, terwijl ik de kustlijn volg. Ik ben de naam van dit eiland vergeten, maar het is hier groener dan op Lesbos. Hoog in het achterland zie ik de toppen van bergen.

Langzamerhand wordt het drukker op het water. Er komen kitesurfers voorbij en kleine zeilschepen, soms zelfs een tweemaster. In de verte liggen containerschepen voor anker. We varren rond een schiereiland en een havenstad komt in zicht, in de kom van een halvemaanvormige baai. Volgens mij gaan we hier vanavond voor anker en in het oude deel van het stadje uit eten.

Ik kom een beetje overeind en kijk over de rand van de ton naar het achterdek. Yasmina en mijn moeder leunen met hun ellebogen op de verweerde houten reling en zijn druk met elkaar in gesprek. Yasmina moet lachen. Dat is een goed teken, toch? Ik kom verder overeind, misschien kan ik even naar de wc.

Mijn telefoon trilt.

Blijf daar maar. Yas is nog heel erg boos.

Ik typ een berichtje terug.

Maar jullie zijn aan het lachen!

Mijn duim zweeft boven *verzenden*, maar laat ik maar geen risico nemen. Ik typ een nieuw bericht, en stuur wat ik moet sturen.

Ja mam

Ik steek mijn telefoon weer in mijn zak en pluk gefrustreerd aan het touw bij mijn voet. Het is toch niet mijn schuld dat Yasmina als een baksteen naar beneden viel? Moet ik nou echt zo gestraft worden?

Mijn telefoon trilt weer, maar nu is iemand me aan het bellen. Mijn vader, zie ik op het scherm. Shit ja, dat was ik helemaal vergeten.

'Hoi pap.'

'Alex. Hoe hebben jullie het?'

'Goed. Doet de wifi bij oma het nu eindelijk?'

'Als het goed is wel. Je wil niet weten hoeveel werk het was om te installeren.'

'Maar dat doet het kabelbedrijf toch voor je?'

'Nee. Ik heb iets anders bedacht.'

Mijn vader is een enorme krent en geeft liever geen geld uit aan dingen waarvan hij denkt dat hij het zelf ook kan.

'Waarom hebben ze eigenlijk geen internet daar?' vraag ik. 'Dat is toch super ouderwets?'

'Het is een bejaardenflat, Alex. De mensen zijn zelf dus ook super ouderwets.'

Ik moet lachen.

‘Hoe dan ook,’ gaat mijn vader verder. ‘Volgens Ilse kun je gewoon videobellen. Je hebt dus internet op de boot? Jouw telefoonabonnement heeft echt niet genoeg data, hoor.’

Ik kijk in de richting van mijn moeder. Ik heb geen idee wat voor leugens ze aan hem heeft verteld.

‘Ja hoor,’ zeg ik snel. ‘Komt goed.’

Het maakt namelijk niet uit of ik mobiele data gebruik, want mijn telefoon heb ik van Interpol gekregen. ‘Dan kan je nog even wat films streamen op onze kosten,’ had Boris gezegd met een knipoog. Jammer genoeg was dat ongeveer de laatste keer dat we bereik hadden.

Buiten beeld klinkt een diepe hoest en dan gerochel. Ik zet me schrap voor oma. Ik zet de telefoon tegen een boei en ga zo zitten dat ik goed te zien ben door de camera. Ik heb mijn oortjes niet bij me, dus ik zet het geluid zo hard mogelijk.

Aan de andere kant van de lijn zwiëpt het beeld alle kanten op. Ik zie in een flits mijn oma in haar rolstoel, maar dan ook het plafond, de spiegels en de gekleurde doeken, de dode kraai op een stok, weer oma, het raam en een grijze lucht, en een schedel op een ladekast.

Ik frons. Is de schedel nieuw? Hoe komt een oude vrouw in een rolstoel nou ineens aan een schedel?

‘Hier is Alex.’ Mijn vader klinkt een beetje nerveus en op het scherm zie ik eindelijk mijn oma. Een klein, oud en gerimpeld mensje met één oog en een paar rotte tanden.

Terwijl ze met haar ene oog de camera in kijkt, neemt oma alle tijd om haar keel te schrapen en een dikke klodder van iets heel vies uit te spugen.

Ik hoor mijn vader kreunen. ‘Doe dat nou niet, ma,’ zegt hij zwakjes.

Oma’s oog kijkt over de camera heen en knijpt samen. ‘Kun je bij de winkel even wat sigaren halen?’ Haar stem klinkt net als een roestige fiets in een donker steegje.

Mijn vader mompelt iets en dan verschijnt zijn hoofd vol in beeld. Ik kijk recht zijn neusgaten in.

‘Ik ben even weg, Alex. Ik bel je later nog wel even. Hang maar gewoon op als je klaar bent.’

Ik zwaai naar de camera, maar hij is alweer weg.

Het is even stil.

‘Hoi oma,’ zeg ik. Ik probeer mijn stem zo gezellig mogelijk te laten klinken.

Het oude vrouwtje kijkt me bewegingsloos aan.

Heel erg bewegingsloos.

Ademt ze nog wel?

Ik leun naar voren en op dat moment knippert oma met haar oog. Ik was er echt even van overtuigd dat ze dood was. Ik moet er bijna van giechelen.

Oma blijft me zwijgend aankijken. Ik werp een blik over mijn schouder, maar mijn moeder en Yasmina zijn nog steeds niet te zien. Niemand kan me horen.

Ik schraap mijn keel. ‘Toen ik de vorige keer bij u op bezoek was, waarschuwde u me voor een zwarte slang.’

Ik kan zien dat oma hoort wat ik zeg, maar ze reageert nog steeds niet.

‘En u moest toen ook huilen,’ ga ik verder.

Nog steeds geen reactie. Ik zoek naar de juiste woorden om de vraag te stellen die me niet loslaat.

‘Hoe wist u dat ik ook echt een slang zou... tegenkomen?’

Ik wacht op antwoord. Tegenkomen is een gek woord, maar hoe moet je anders uitleggen dat je aan een gevaarlijke sekte bent ontsnapt door in een duistere grot een giftige zwarte slang tegen de gestoorde leider aan te schoppen?

Oma schraapt haar keel en vouwt haar handen samen op haar schoot.

‘Ik moest huilen omdat ik kon zien dat je in de golven zou gaan vallen,’ zegt ze terwijl ze met haar ene oog strak de camera in blijft kijken. ‘Maar ik kon niet zien of je het zou overleven.’

Ik weet niet hoe ik moet reageren. Ik weet zeker dat mijn moeder niet aan mijn vader heeft verteld dat ik van een hoge klif ben gevallen en bijna ben verdronken. Oma kan dit echt niet weten.